

Vidosav Stevanović

ŠTA PTICA
KAŽE

Beograd
2011
DERETA

Neka lica iz savremene srpske istorije
pojavljuju se ovde kao literarne fikcije.

25. avgust 2000. godine

11.45 h

*ljuto ste se zajebali braćo /
kako se ja zovem pederu /
ja te ne zovem nikako nisi iz mog kraja /
ko ovdje komanduje /
dogovaramo se nas trojica nismo više u jedinici /
tamo radimo zajedno ovde svaki za sebe /
kad se vratimo u bazu opet ćemo biti zajedno /
komandant je reko da završimo poso metkom u potiljak /
kreč će dovršiti ostalo /
nije reko ko će da puca /
onaj kome se naredi /
tiše malo onaj čuje šta pričaš /
neka čuje nikom neće ponoviti /
ako ti nešto smeta u onom što govorim pucaj u mene /
niko mi nije platio za tebe ne vrediš mi ni jednu marku /
obećavam da ću te jednom likvidirati besplatno /
dosta braćo zakleli smo se na krst časni da se držimo bratski /
mi čistimo naciju od ljudskog đubreta /
ne ubijamo se između sebe /*

*srbin na srbina ruku ne diže /
zato što nas je malo i što smo izabrani /
mi smo najbolji sinovi srpskog naroda /
mi jedini zaista znamo da ginemo i da ubijamo /
ostali su amateri /
jebeni srbijanci /
oj sinovi like i korduna došlo vreme da se diže kula*

zadah prašine što su je digli moji otmičari / presnog znoja koji izbija iz njihovih koža, pomešanog sa zadahom vlage sa reke i mrtvaja / zadah trulog lišća i gustog šiblja / jednom sam sedeo na proplanku usred šume / zviždukao sam, očekivao nekoga i slušao nepoznatu pticu koja peva sama kao da su ostale odletele ili utihnule / tada nisam osetio zadah / bio je u nekoj šumi, ostao je u toj šumi, čekao me i dočekao / sve je prošlo, evo nas ponovo zajedno / od smrti moje kćeri ne osetih ga tako snažno, gusto do ivice mučnine, do bola nemoći / pomešanog sa zadahom iskopane zemlje i rakijskim isparenjima grobara što su čekali da zatrpaju raku posle njene sahrane / proganjao me je u snu i na javi / nisam znao odakle dolazi, šta hoće od mene, zašto me svuda prati / da li je hemijskog sastava, stvarnost ili izmišljotina mojih čula / ne osećam ga na stazama košutnjaka dok trčkaram pored drveća koje liči na veštačku šumu / nisam ga namirisao ni danas dok mi nisu prišli s leđa i dok nisam osetio cev revolvera na rebrima / ni reči, stari, ulazi u kola / ne mrdaj ako hoćeš da sačuvaš porodicu / imaš ženu, ćerku, sina, snaju i unuka, nema ni dve godine, matori, znamo sve što treba da znamo, misli na njih umesto na

sebe, egoisto / taj zadah uležale zveri koji prodire kroz nozdrve, ispunjava pluća, spušta se do trbuha / podiže utrobu do zuba / povratio bih da imam šta u crevima, srećom te ne doručkovah / zadah moćniji od svih mirisa koje sam ikada osetio, koje pamtim i koje ne pamtim / smrtonosno jedinstven / sažet kao metak koji će mi ispaliti u potiljak čim ova trojica završe pregovore / jedan se nešto buni, druga dvojica se ljute / razgovaraju kao da nisam tu, kao da sam bez osećanja i čula / nesvesni su svoje surovosti, tupi za ceo svet / zadah iskopane zemlje pred kojom su me naterali da klečim / starac pred mladčićima / zadah rupe pune gašenog kreča kao kad se na selu gradi kuća / u temelje se ugrađuje ono što je pri ru-ci / žrtva se čini precima što borave pod zemljom, ni mrtvi ni živi, ali vazda prisutni / spremni da pojedu hranu koju ćeš im staviti na prag / neće me samo ubiti, naredeno im je da nestanem / i da me nema u ljudskom obliku / da ništa ne ostane / kad bi mi bar dopustili cigaretu, jednu od onih koje puše neprestano, a oseća se drukčije, kao da je istovremeno gorka i slatka / kad bih sad zapalio cigaretu, možda bi me nadživela / ništa se ne čuje u ovoj nevidljivoj šumi, ništa na nebu ni na zemlji / zašto ptica ne peva / zašto vuk ne zavija / možda divlji jastreb kruži nad nama / jastreb zna gde smo ali mu je svejedno i ko smo i šta radimo / njegova jedina stvarnost je ovaj trenutak, moja takođe / moj život beše svest o sebi i drugima, moja večnost će biti besvest

slušam te i pitam se zašto te slušam / sve sam to stotinu puta od tebe čuo, ponavljaš mi priču i danju i noću / nije ti

opravdanje što si moj dvojniki, i drugi ih imaju pa žive kao da ih nemaju, zašto si se samo na mene okomio / svako u sebi ponešto krije, jedan je spolja, drugi iznutra, nijedan nije onaj pravi, maske se nose, uloge se igraju, veštačko se podmeće kao stvarno / ponavljaš se kao baba koja na šamljici sedi i priča pletivu što ga iz ruku ne ispušta / šta sam to pripremio, mislim li na posledice, hoće li nešto poći ukrivo, da li sam siguran da će svi ćutati / znaš moje tajne misli pa znaš i sve povodom ovog slučaja / nemoj mi reći da nisam strpljiv / podnosim te kao što svoju ženu podnosim / jedino njoj i tebi ne uzvraćam osvetom / tako se to zvalo u vreme mojih predaka brđana što su u dolinu silazili samo da otmu devojku ili opljačkaju ovce, sada se zove politika: nikom ne smeš ostati dužan / strah koji osećam drugi osećaju višestruko, jer znaju koga se boje: mene lično / jedino se strahom i nasiljem vlada ovim svetom, ne zaboravimo ni laž / šta je propaganda nego ozakonjeno silovanje mozga / ovi oдавde to vole, pa to i dobijaju, dajem im samo ono što traže, ništa za ništa / da im ponudim nešto bolje, zamrzeli bi me kao psa, počeli bi mi raditi o glavi, pripremati atentate / politička ubistva su im navika i potreba, služe umesto patvorenih pića i lutrije / imaju ih više nego muzeja i zadužbina / nisam im ja pravio mentalitet, prosto ga koristim, a ne učestvujem u njemu, ne delim ga s onima koji sve sa mnom dele / narod treba držati podalje od sebe, a koristiti kad ti ustreba, mrzeće te ako mu se približiš i ako otkriješ lice, svako će reći: isti je kao mi, znači da ne vredi ništa / narod je hiljaduglavo, lenjo i na sve spremno čudovište koje misli tuđom glavom, danas mojom, sutra ko zna čijom / zato slogani kojim ga braniš moraju biti kratki i neodređeni, naizgled jasni i potpuno kontradiktorni

ni / svi srbi u jednoj državi, moj slavni ratni poklič, znači nekoliko stvari ili ništa, zavisi s koje strane ga koristiš, a najmanje dve: širenje države ili smanjenje države

bilo je to pre sat, pre dva sata / izgubio sam osećanje vremena, časovnik kuca na mojoj ruci, čujem ga ali ne mogu ništa izračunati / sekundi žure, prepliću se, skaču natrag i napred / vreme se ne može čuti, ne da se videti niti se čulima taći / ubacili su me u kombi, zavezali mi oči, selotejpom zatvorili usta, sputali ruke, konopcem stegli noge, izvadili mobilni iz džepa / nisam shvatao šta se događa i nisam se branio ni pokušao suprotstaviti se, glas nisam pustio / prvo sam pomislio, to nije moguće / potom sam shvatio, to je moguće, i više nego moguće, upravo se događa i događa se baš meni, jedino meni / bezbroj puta sam razmišljao da će se to dogoditi, svakako će se dogoditi / poznajem pauka koji prede paučinu oko mene, znam ko pokreće njegove misli i njegova samog / zlosluta moć tog stvorenja izašla je iz moje glave, razvila se i pobesnela poput aždaje / smrtno ludilo došlo je iz bogomoljke koja njime upravlja dok ga jede i vari, koja ga koristi kao sredstvo za ubijanje / kao osvetu za smrt svoje majke i ružno detinjstvo / zamišljao sam stotine načina, prilika i mesta svog umiranja u beogradu kojim vladaju njih dvoje, hiljade ubica, mnoštvo lopova i nekoliko gadnih staraca / prizvali su smrt u grad, morija se tu nastanila kao kuga nekada / prošla je decenija vladavine crne mržnje, proći će još jedna / to će se završiti kad mene više ne bude / ako se ikada završi / kod naših ljudi mržnja je jača od ljubavi / mržnja prema drugima samo je naličje mržnje prema sebi / takvo je stvorenje koje se naziva čovek, a pola je stvaralac,

polo zver / otkako znam za sebe istraživah prvu polovinu, za drugu nemah hrabrosti / stvorio sam u glavi desetine scenarija otmica, mučenja i ubijanja, razradio svaki deo i svaku pojedinost u njima, video lica egzekutora i zapamtio ih / zamislio kako ću se braniti od poniženja i bola, kako ću sebe pobediti / neću popustiti, neću moliti za milost / kad me napadnu na ulici, kad me sačekaju u nekom haustoru / kad mi prislone revolver na potiljak / na pamet mi nije palo ono što se desilo pre sat-dva, to nisam zamislio ni pretpostavio / zato se nisam pripremio, zato nisam pripremljen / moram se napregnuti da izdržim bez jauka, još malo, samo još malo / biće to samo jedan trenutak, niko ga neće osetiti / pričali su mi da je to samo blesak svetlosti i ništa više / kao kad se u mraku upali i ugasi reflektor / posle je tama ili nešto drugo / moram sabrati snagu koja mi je ostala posle svega / na kraju svega, na početku ničega / časovnik kuca na mojoj ruci koja se nalazi na leđima, stisnuta konopcem, utrnula i bez bola / kuca protiv mene / tika taka, čoveče / to ti je poslednje / nema više čuda, nema spasenja / ovde je odavno poništena granica između života i smrti / ono što se rađa namenjeno je propasti, ono što propada neće da umre

kakvi ste vi francuzi, gospodo moja koja doskora bejaste drugovi, takav sam ja de gol, kakvi ste vi nemci, takav sam ja firer / da ste hteli drukčijeg, ne biste imali mene / da sam dobar i blag, da sam istinoljubiv i pošten, da sam graditelj i dobročinitelj, ne bih bio sa vama, slepcima po sopstvenom izboru, niti biste me takvog prihvatili / odgovaram vam upravo zato što sam stecište lošeg, nedovršenog i mutnog, što ličim na svakog od vas / i svi vi možete

naći sebe u meni, prepoznati se i upoznati izbliza kao u ogledalu / ja sam vaš izbor, vaša odluka, ja sam zbir svih vas, ja sam fotorobot vaše duše, mada vam to nikada neću otvoreno reći / pričaću bilo šta što želite čuti, istinu nikada, nemam nameru da trpim njene posledice, proroke i pravednike ovde niko ne voli, reformatore još manje, a vi ih ubijate čim pokušaju da vas probude i opomenu / nemoj me više pitati koliko je sati, sagovorniče moj, neću ti reći, svejedno mi je / ovaj zidni sat u mojoj kancelariji ne radi, pokvario se, nisam dao da ga poprave, ne zavisim od griniča, kod mene je uvek podne, tačno dvanaest sati, nula nula / upravo se događa ono što sam zamislio, što sam u sebi ponavljao toliko godina, okretao i obrtao sa raznih strana, premišljao i domišljao / ako ja treba da siđem s vlasti, neko će je se svakako dokopati, ali ne onaj od koga sam je oteo zato što nije umeo da je vrši, zato što nije bio spreman da se žrtvuje i da žrtvuje, da prihvati ulogu crnog đavola, dželata, podmićenog sudije i pljačkaša / ubedio je i sebe da je humanista, ljudski život mu je iznad svega, neće ratove i nasilje, kao da se ikada i igde moglo vladati bez toga, da ne pominjem gore stvari / uskoro će se znati da je ništa, slabić koji ne ume da se brani ni da ubije, glupak i beda / takve ne vredi ubeđivati ni vaspitavati, prosto ih treba dotući, na ovom svetu nema mesta za cepidlake i moraliste, neka ostave mesto nama koji znamo šta radimo / od previše savesti svet se ledi kao voda uzimu

to je niz slika koje kao stare fotografije nadiru iz nekog zapretenog kutka mozga i ređam ih poput karti u pasijansu, kako koja padne / red im je proizvoljan, mešaju se i menja-

ju mesta kao da brojevi igraju igru sa slikama, varaju ih i bivaju varani / ali su slike stalno iste, ne stižem ih promeniti niti učiniti nešto na svoju ruku ili po svojoj volji / učiteljica je rekla nekim prozuklim glasom: izađite iz učionice, deco, igrajte se u dvorištu / ceo jedan čas nemate nastavu, neka se niko ne udaljava / i zamalo se prekrstila svojom gradskom rukom bez žuljeva / uzdržala se, srećom, inače bi je neko prijavio, takvo beše poratno vreme / svako je svakog sumnjičio za kontrarevoluciju, kao što danas pljušte optužbe za izdaju nacije / nešto me je povuklo, preskočio sam ogradu i uputio se u šumu, prvi put bez ijednog drugara ili rođaka / osećao sam se kao da lebdim, kao da klizim između hrastova i cerova, šiblje me nije grebalo, trnje me nije bolo / nešto me je vuklo napred, nešto me je guralo u leđa / i odjednom shvatih da se ničega ne plašim, da mi niko ništa ne može, ni čovek ni zver, đavo je umro zajedno s bogom / još manje divlje ptice i jastrebovi što kruže u bistrom nebu / zaustavih se na proplanku, sedoh na travu, zagledah se u svetlost što je prodirala kroz krošnje / sve se šarenelo, delilo, umnožavalo, ponovo spajalo kao da se svet menja i ponovo postaje isti / tada shvatih šta je lepota / i smesta, kao da mi je oči otvorila, opazih da nisam sam / na ivici šume stajala je plavokosa devojčica mojih godina, gledala je prema meni, osmehivala se kao da me prepoznaje, kao da ću je prepoznati / njena bela haljina ne beše iz našeg sela, nisam je nikada video u crkvenoj porti ni na saborima / biće da nije iz naše škole i da je poput mene pobegla sa časa / došla je možda čak iz trećeg sela, dotrčala, doletela, dolepršala / i dok su sunčevi zraci šibali kroz krošnje pođe prema meni / činilo se da ne hoda, da klizi po travi, lako kao senka / htedoh ustati da je dočekam,

ali ne mogoh, noge mi behu slabe, telo nepokretno kao u
snu kad se ne možemo maći / kretala se pravo prema meni,
činilo se da će proći kroz mene, lice joj beše sve jasnije, oči
su rasle / ali zaustavi se na metar-dva i pruži ruke prema me-
ni kao da me doziva / htedoh je pozdraviti, ali ni reč mi ne
izađe iz grla, bio sam bez snage i volje / zagledah se u njene
plave oči, duboke poput izvora / blaženstvo se razli mojim
venama, milje od koga se gotovo onesvestih / pozdravih je u
sebi, siguran da će razumeti / i sklopih oči zaslepljen sjajem
što se lio s njenoga lica / biće mi lakše kad je upitam kako se
zove i kad joj kažem svoje ime / kad progledah, videh da vi-
še nije preda mnom / začuh neki šum iza leđa, nešto kao le-
lujanje trave i lagano kretanje lišća / odlazila je, ostavljala
me samog, klonulog od bleska i radosti / valjda sam zaspao
tada i u snu čuh nečije povike / cela škola sa učiteljicom na
čelu tražila me je po šumi / kad su me našli, još bejah nepo-
kretan, mokat od rose / rekoše mi posle da sam se osmehi-
vao i pokušavao nešto reći, nisu znali šta i kome, a ja to ne
znam ni sada

*kao što znaš ne zapisujem ništa, to ostavljam novinari-
ma i špijunima, stenografima, dokoličarima i sekretarima /
i svakojakim književnicima što se u mom predsoblju kupe
da za novac mole i da inspiraciju traže / zašto bi reči na har-
tiji vredele više od onih drugih što ih vetar nosi i mediji raz-
vejavaju kao prašinu / imaju reči smisla jedino kao dokazni
materijal, kao kleveta, kao sumnja, kao obmana, kao čač-
kanje đavola tamo gde ne treba / u poštene memoare veru-
jem koliko i u ozbiljnost klovna, u iskrena sećanja koliko u
kurvinu zakletvu / pisani trag ne ostaje iza mene, ne zna se*

šta nameravam, neće se znati šta sam smerao, koje sam konce vukao, kakve sam zavere kovao, s kim sam se potajno dogovarao ni šta / neka nađu jedan potpis izveden mojom rukom pa neka mi sa tim sude na bilo kojim sudovima / ne priznajem njihovu pravdu ni njihovu osudu, izigravam ih tako što ih ne snabdevam dokazima / svi su u mojim rukama, ja u ničijim, ako ne računamo dve ženske ruke kojima sam se od mladosti predao / ako nisi kremaljski tajanstven i zbog toga opasan, onda te ovde niko neće poslušati ni slediti / moć je personifikovana u jednoj osobi, u jednom dragom i omraženom čudovištu / taj ih plaši na javi i u snu kao decu noćne nakaze, đavoli i vampiri, drhte, cvokoću zubima i uživaju, tresu se od slasti i jeze, ali misle na onoga koji nečujno dolazi, strašan, neverovatan i možda dobar / zato me nema na utakmicama, u pozorištima, na ulici, u kafani, na proslavama narodnim, na auto-trkama i po diskotekama, na proslavama dobrotvornih društava, u bolnicama gde leže ranjenici, na periferijama gde se umire od gladi / odsutan sam odasvud i mogu se pojaviti bilo gde i bilo kada, u bilo kom obliku, na bilo koji način, kao božanstvo, kao zloduh, kao đavo i kao spasilac / neka me izmišljaju i neka me prave prema svom liku i podobiju, ja sam nešto i drugo i treće, slično njima i potpuno drukčije, stvarnost njihovih snova i biće budućnosti

kad je kombi krenuo osetio sam bol u svim udovima / tako se verovatno oseća drvo kad ga iščupaju iz korena / silazili smo niz košutnjak, kretali se kroz neko predgrađe, začuo se pisak lokomotive / to svakako nisu prigradska sela kojima ne znam imena / i šta bih sada s njihovim imenima / zbog

stalnog skretanja izgubio sam račun kuda idosmo / prema severu, prema jugu ili nekim drugim pravcem / možda se krećemo prema petoj strani sveta, koja se ne nalazi ovde, negde je izvan života / nisam postavljao pitanja, ništa nisam rekao, od izvršilaca ništa neću saznati / ne poznajem ih lično, ali toliko znam o njima / to su psi dresirani da napadaju i da ne laju, da ujedaju čuteći, da kidaju tela mučki, da gospodaru plen pred noge stave / to su ulični razbijači sužene svesti, gotovo maloumni, mišićave mašine koje nečija ruka stavlja u pokret i potom ih zaustavlja / šta bi njima vredela moja veština razgovaranja, ubeđivanja i otkrivanja šta sagovornik misli, šta prikriva i šta zaobilazi / neću da pomisle kako se bojim i pokušavam se ulagivati / njih svakako ne vredi ubeđivati ni nuditi im novac / neko ih već plaća, mnogo bogatiji od mene koji nemam novca ni auto da kupim / koji stare košulje nosim i pantalone od pre nekoliko godina / oslonio sam se na sluh, jedino na sluh i na sposobnost zaključivanja / prema odlomcima buke saobraćaja shvatio sam da možda idemo prema bombardovanjem razorenim zgradama policije na gubernu / tamo se u tajnim podrumima još obavljaju tajni poslovi / policija se spustila u podrum i u podzemlje / skrenuli smo naglo, buka saobraćaja se udaljila / po svoj prilici smo izlazili iz beograda i kretali se u nepoznatom pravcu / nisam shvatao o kom se putu radi, sa panonske strane šire se putevi kao lepeza / jedino sam bio siguran da se krećemo kroz ravnicu i da ne prolazimo kroz naseljena mesta / moji otmičari su razmenili kratke reči, više režanje nego smislen govor, lavež koji samo oni razumeju / uspeo sam razlikovati tri glasa, dva pored mene, treći napred / oprezno nikud ne žurimo skini mi se neka i on nešto radi / ni pokušao nisam shvatiti

šta te maloumne šifre znače / zašto ne dozvoljavaju da im vidim lica / to mi daje izvesnu nadu, to i slučaj / da li saobraćajne patrola zaustavljaju ovakve aute ili su dobile naredbu da upravo nas propuste / što bi policija zaustavljala policajce / učinilo mi se da smo na usponu, krećemo se nekuda gore / onda osetih miris šume, sve jači miris šume / kombi se peo, skretao, poskakivao preko rupa / stali smo, za trenutak se ništa nije čulo osim pevanja neke ptice / o kojoj se ptici radi, moram znati koja je to ptica / da li je ista ona koja pevaše onog davnog dana / izvukli su me napolje, grubo i ravnodušno, to su dripci koji o sebi misle da su profesionalci / hodaj sam, stari, ne misliš valjda da će neko da te nosi / tada sam osetio zadah kako me opkoljava sa svih strana i shvatio sam u magnovenju o čemu se radi / blesak svesti me otreznilo / neće biti ispitivanja ni optužbi, presuda je već doneta u onoj mračnoj glavi ostarelog dečaka čija se majka ubila, možda shvativši koga je rodila / ako je shvatila, zašto ništa nije učinila / majke ostaju uz sinove zločince i kad ih svi ostave / njegova je na vreme pobegla / bila je to njena poslednja poruka, koju nisam shvatio / jedina uteha: niko nije bio pronicljiviji od mene, svi smo sve prevideli / nesreću nismo izbegli zato što nismo ni pokušali / da smo verovali svom optimizmu, možda bismo ponešto i sprečili / zakoni istorije sprečili su nas da shvatimo istoriju koja nema smisla ni cilja / sve se događa ni zbog čega, ili se zbog toga ne događa

zamisli pauka koji plete nevidljivu mrežu, obuhvata sve, društvo i državu, podzemlje i običan svet, sve tamo do nekog maloumnog pastira na planini: taj sam, takav sam bio, takav ću i ostati, drugoga takvog nema, a neće se uskoro ni pojaviti

ti / hvatam svakoga u svoje niti, ne hvatam se u bilo čiju zamku, ne nasedam na varke, ne gutam laži / vidim kroz ljude kao kroz staklo, zapažam njihove mane, ono što kriju, čega se stide i boje, ono što ih zatvora, karijere ili porodice može koštati / moje oči nepogrešivo otkrivaju sve tamne boje čovekovog spektra, jer svetlih i nema / koristim to posle da ih oko prsta obrnem, iz ruke mi piju, slušaju me kao hipnotisani, ponašaju se kao lutke na koncu / svako krije gada u sebi, ja ga otkrivam, pažljivo rukujem njime, upotrebljavam ga na svoju korist, upućujem ga šta da radi i kako da kajanje izbegne / zašto misliš da je ova operacija opasnija od drugih / zato što si budala, to jest pravi ovdašnji čovek, ne shvataš dubinu moje zamisli i snagu moga plana / tragovi se u ovom slučaju pružaju samo u jednom pravcu / nevidljive niti ne vode do mene čak i da ih neko traži, a niko neće i ne sme / šuškaće se nekoliko dana, brbljaće se koješta, lažne će informacije pojediti prave / posle će sve biti kao i pre / strah za sopstvenu kožu je anestetik, otupljuje čula / ne znam nikoga ko je hrabriji od sebe / ovaj se grad nikada pobunio nije, nikada i neće / to se dešavalo negde dole u srbiji, gde nisam nikada bio i neću / što se mene tiče, pustinja počinje odmah iza dedinja i završava se kod atine, tamo na vuliju kuća me čeka koju bih, da sam predsednik federacije srbije i grčke, smatrao svojom / negde je rečeno: gde je tvoj novac, tu je i srce tvoje / ako je to tačno, moje je srce razbijeno na sto komada, nalazi se na sto računata i u sto sefova, pod sto šifara i tajnih kodova, a čuvaju ga oni pošteni ljudi koji me osuđuju preko svojih medija

moji ukućani se pitaju zašto se ne vraćam iz šetnje / isteklo je vreme koje na hodaње i trčkanje trošim svakog

dana / zašto se ne javljam kad imam mobilni / navikli su se na moje navike kao što sam se ja, odjednom besposlen, navikao na njih / ne smetamo jedni drugima, više ne možemo jedni bez drugih / nikad nam nije dosta razgovora, susreta u kuhinji, ćutanja pred televizorom, slučajnih dodira, zagrljaja i poljubaca / postojimo jedino zajedno, nikad odvojeni, spojeni smo nevidljivim nitima / stisnuti u toploti tesnog stana, između dnevne sobe i kuhinje / jedino što mogu zaključiti je da sam nekoga sreo, da sam negde svratio na kafu onako znojav od trčanja / moja žena će pomisliti: postao nemaran, evo prvog znaka da ne držim do čistote i urednosti, bazam negde u trenerci i znojav, ne stidim se što sam takav / moj sin će odmahnuti glavom, odavno me voli nehajnom ljubavlju odrasloga / pustite tatu na miru, drukčiji biti ne može / mlađa kćer se nije vratila iz grada, kao što se starija pre dvanaest godina nije vratila s puta, doneli su je u sanduku / mlađu kćer smatramo detetom, ona se ljubazno prepušta našoj zabluđi, čini nam po volji i uživa u tome / mazi se da bi nam ugodila / ona će poslednja saznati da se nešto desilo / jedino unuk neće primetiti da deda nije izašao iz kupatila i došao da se poigra s njim, da ga golica po trbuhu i ljubi u potiljak / premali je da povezuje vreme i događaje, tek izgovara prve reči, koje ne razume, gleda nas vedrim očima bez straha, odvojen od sveta u kome vladaju ravnodušnost i nasilje, zaštićen našim telima / mojim telom koje će uskoro primiti metak / ako mislim o njemu počecu plakati, ne smem više misliti o njemu, ni o bilo čemu / moram sve zaboraviti da ne bih počeo moliti za milost / moram se napregnuti i setiti se svega što se desilo, proživeti još jed-